

ποσές δὲν θὰ μηρίσου ἀπὸ τὴν ἴδιοτέλειαν, εἰ τὴν ἱπόκλησιν, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλογένειαν, ἀλλὰ δι προτειασθῆν μὲ τὴν ἀληθείαν, κοι μὲ τὴν ἀμερ ληφίαν, καὶ ἐπάνω εἰς τὸν Πίνγασ οἱ τῆς σφίξες θὲ καλημάρισουν τὸν πολυμέρε μονον διοικητὴν, τὸν φίλαρχον γυτζάζο στην, τὸν αἴφεν αὐχηγὸν, τὸν ἀπτότον τλείρον, τὸν σκ ττ. καὶ μ.τ.ρ ν, τὸν θηταιριφύλακα ὃπ ὅ κά μνει αγάπην μὲ τὰ οφύρα, τὸν ἀλαίμαργον ἐμ προν, τὸν κεπάντα τεχνίτην, καὶ τὸν ὀκυπ ρὸν καλθ, γρυν ἀκόμη μίσα εἰς τὸ ησυχον κελεῖ ον του. Δύναται ὅμως νὰ λαλήσῃ τὴν ἀληθείαν, δέχως κάνενα φόβον; μάλιστα. ἐπειδὴ ὁ λαός περὶ τὸ ὅτεσιν τροματεύεται ἡ ἀληθεία θὰ τὴν ἵπασπισθῇ, ἀν δὲν ἔναι αχόρισος, πλα λῶ μιλλον ὅπεν καταλαμβάνει ὅτι τὰ ἀπὸ τε λίσματα τῆς ἀληθείας εἶναι ὠφέλιμα, ἰαρκ τ.κ.α., καὶ ἄγνα. ἐπειδὴ καταλαμβάνει ὅτι τὸ κρύψιμον τῆς ἀληθείας ἀναφιρκῶς εἰς τὸν δι σικοῦντας εἶναι αἰτία τῆς διαλογίσεως τῶν δει νῶν τὸ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ ἴξερει ὅτι ἡ σιωπὴ ὑπόρειν κασ ὅλους τοὺς αἰώνας ἡ ἐγγυάτρια τῆς τροπίας, καὶ τῷ ἀταξιῶν. ἐπειδὴ πει θεται ὅτι ἡ ἀδιαφορία ὅποιουδήπτε λάθους δη πιουδήπτε ιτόμου, καὶ δηποιασδήπτε τέξεως ηθελεν ἔναι προξενῆ ζημίαν, καὶ ἀτιμίχη εἰς τὸ καινὸν συμφίρον, ἀν δὲν ἀνταμείθεται. ἐπειδὴ τέ λος πάντων εἶναι βέβαιος ἐκ τῆς πείρας, ὅτι μία ἀμπέλης, ἀν δὲν καθαρισθῇ ἀπὸ τὸν βάτην ίκανη καὶ ὥραῖς εγκύλια νὰ φέρῃ δὲν δύναται, ὅτι μία λεπτὴ βιοχὴ εἰς καιρὸν ἀνυθρίας ὠφε λεῖ τὴν γῆν καλότατα, καὶ ὅτι, ἐν ἐνι λόγῳ, δ πολὺς δ ὑπνος ἐκνευρίζει τὴ σύνα καὶ ἐπαμ βλύνει τὸν νεῦτ.

Βέβαιος λειτὸν εἶμαι, ὅτι ἡ τιμαίτη Εὐημέρις θὰ ἐγκολπισθῇ ἀπὸ τὴν εὔνοιαν τῶν φιλελευθέρων καὶ φιλελλήνων, οἱ δὲ ιοι συνεισφέροντες διὰ τῆς συνδρομῆς τὰ μέσα ἐκεῖνα, ὅτου τὴν χρειάσ έσται διὰ εὐ τρόχη εἰς τὸ σάνιον τῆς ἀλη θίας δέχως κάμμιχη δυσκολίαν, αἰτιώντες αἴ τηρειν αἰτημένην αἰτηστὴν τῆς Πατρίδος, τὸν ἐπανον το χρηστὸν καὶ ἐναριτον ἀνθράκων, τὴν εὐχαριστιν τῆς ἀληθείας, καὶ τῆς χολῆς τοῦ ἔχ θρ δ τῆς Ελλάδος.

Η Εὐημέρις: αἵτη θὲ ἐμπεριέχει ἐκτὸς τῶν πατουμένων ἐπωτερικῶν εἰδήσεων, ἀκόμη καὶ τὰς διαπραγματείσεις καὶ πράξεις τῆς Διοικήσεως τοὺς νόμους, οἵσι κατὰ καιρὸν ἐκδοῦσι τὰς ἀξιολογεῖρις καὶ ἀξιωματικὰς εἰδήσεις τῶν πολεμικῶν συμβάστων Ἑγράφεται καὶ θαλάσσης. ἀσκίτες καὶ τὰς ἀξιωτέματας τῆς ἐλληνικῆς περιεργείας ἔξατερικὰς εἰδήσεις.

Εἰς οὐλας τῆς σημαντικὰς τόλεις καὶ χάρης θὲ διηρεύθην επισάται τῆς διανομῆς τῆς Εὐημέριδος καὶ τῆς συνάδεσης τῆς τιμῆς τοῦ ὅποιων τὰ ὄνθηματα ἀκολούθως θὲ δημι σιευθοῦν.

Η τρίτης προσδικριζεται εἰς τίτος διευ λα ισπανικὰ κατ' ἔτος, πληρωτέα ἀπὸ κάτιο συνδρομητὴν προκαταλαβότηνες κατ' ἔξαμηνιαν, καὶ ἡ πούτη ἔξαμηνία θὰ πληρυθῇ ἀμα ἐκδι θῇ τὸ πρότον φύλλον. τὰ δὲ ἔξοδα τοῦ τα χνδρομείου ἐνυοῦνται εἰς βάρος τῶν συνδρομητῶν.

Τὸρα τῇ 20 Ιουλίου. 1827.

Ο Εκδότης.

Πατελῆς Κ. Παπτελῆ...

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἀνδρῖτοι ἐλευθερομένοι ὅπό τὴν ἀξίαν
ἀλλορῶν εκείνην κατάσασιν τῆς φυσικῆς των
ἀνεξαρτητίας, εἰς τὴν ὄποιαν οἰσχυρος κατὰ
τὸ σῶμα ἦτοι βασιλεὺς, νομοφεύτης, δῆμος
καὶ κύριος τῆς πειραισίας, τῆς τιμῆς
καὶ τῆς ζωῆς τοῦ πλέον ἀδικήτου, ἐπισχολήθη-
παν καὶ καθημερινές ἐνσοχολεύτικι εἰς διαφό-
ροις ἐφευγέσις τρόποις κοινὴν ὠθέλειαν. Αναμε-
ταξὺ λοιπὸν εἰς τεῖσαίτος, τὴν ὄποιαν δὲ ἀρ-
θρὸς εἶναι μεγάλης, συναυθιστηταὶ καὶ ἔκεινη
τῶν Ερημορίδων, τῆς ὄποιας ἡ συντις ἀφορᾷ
εἰς τὸ νὰ φανεράσῃ καὶ νὰ ζωγραφίσῃ τὰ κα-
θηκοντα, τοὺς ἔχροις, τοὺς φίλους, τοὺς δὲ
ἐγέτας καὶ τὴν τύχην σχεδὸν ἐνὶς λαῖς, δὲ
ἥτοις διοικεῖται ἀπὸ νόμους, τάπτῃ διαφόρους
τῆς παιλαΐσ των καταζάτεως. Δὲν δύνανται
ὅμως ὄλαι κοινῶς αἱ ἐφημερίδες νὰ πρεσβέρουν
τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὴν ὥτε ἐν γένοσσῃ προφέοει
μία ἐνὸς λαῖς, ὁ ὄποις διοικεῖται ἀπὸ δημότ-
ου καὶ ὅχι μενικῆν δύναμιν. Καταδυσυχίων
μολοντιῦτο καὶ ἔκειναι τοὺς ταυότους λαῖς πολ-
λάκις διὰ ἐπονέντια αἵτια ἐπανακινήσουν καὶ
ἡγαγκάσησαν νὰ τὴν ἀπεισιπήσουν, καὶ μὲ αἴ-
το σίουν τὸν ἀθώον λαὸν εἰς τὴν ἐσχάτην τλά-
ναι χείρων τῆς πρώτης.

Οἱ Ελληνες λοιπὸν ἔχοντες Εφημερίδας, λαμ-
πτουν ὅμως ὄλαι ὁσὰν καθάρτης; λαλῶν ὄλαι
τὴν ἱερὸν ἀλήθειαν; ἴσορίσουν ὄλαι τὰς πρά-
ξεις τῆς κεφαλῆς, καὶ ὄλων τῷ μελίῳ, μὲ
τὴν ὄποιαν ἀκίθειαν ἐστηνεῖς πανοσχίνει τὰ
συμπτώματα τοῦ παθοῦς τοῦ εἰς τὸν ἰατρὸν;
ὅχι βέβαια, καὶ εἶναι δρολογούμενον. Οἱ Ελλη-
νικὲς λαῖς λοιπὸν βεδίζει εἰς τὸ στότος, πε-
ριτλαῦται εἰς τὰς χωματισμένας λογοφορί-
ας. Ζεῦ θεοῖς τὸν εἰρίσκεται, ἢ τὶ κάμνει,
δὲ ἔχειρες εἶναι μέσα εἰς τὸ στίττιν, καὶ αἴτ-
τος ὁ ὄθλις ἀγνοεῖ τὸν ἄλλαμον διὰ νὰ ἵπαγῃ
νὰ πλεύησῃ καὶ τὸν ἔχειραν, καὶ τὸν ἀνθρώπον
δὲ ὅποις τὸν ἤνοικε τὴν θύραν, ἢ τὸ παράθυρον.

Μία τοιαύτη Εφημερίς μὲ τὸν ἀλήθειαν εἰς

τὰ χείλη θὰ εἶναι, συρχίζομαι, ἐπιθυμητὴ εἰς
τὸν Ελληνικὸν λαὸν, νές ἀναγκαῖα, μὲ τὸ νὰ μὴν
ἔφαμη ἀκόμη. (1) Μία, τῆς ὄποιας ὁ θεός της
νὰ ἦναι ὄλογυψωη ἡ Αλίθεια. μία, ἢτε νὰ
σέκη μακρὰν ἀπὸ τὴν λοιμικὴν τῶν φατειῶν,
ὅποιος ἔσυραν εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν ταλαιπωτῶν
ὑλόκληρα ἔθνα, καὶ ἔκαμαν ὄλοκαυτόματα τῆς
θυγατρὸς της φιλοδοξίας τοὺς χρηστοὺς, τὸν
ἴναρ ταταρούς, καὶ τοὺς ἀνθρεπτροὺς ἥρωας καὶ
πολίτας. μία, ἡ ὄποιαν γὰ πρεσβότη μὲ τὰ πλε-
υταρά χρώματα, τὰ φρετά καὶ ὄλεφρα ἀ-
πετελέσματα τῆς φιλαρχίας. μία, ἡ ὄποια νὰ
τέμενῃ ἐμπρόσθεν εἰς τὴν Ἱεράν καὶ σύγιαν εἰκόνα
τῆς Πατρίδας. μία, ἡ ὄποια ποσῶς νὰ μὴν φύ-
βρεῖ ἀπὸ τὰ ἄρα ατα τῆς συκοφατίας. καὶ ἀπ-
τὸ τῶν φοβιτροῦ σημὸν ὄποιας ἄποτε ἀδίκου ἐσογείας,
νὰ μὴν σέβεται εἰμὶ τὸν ιρνα, καὶ τὸν χριστὸν,
πολίτην, νὰ μὴν κατατέξῃ εἰμὶ τὸν Εὐελπτὸν
τὸν τοῦδοτην, τὸν ἐπίβουλον, τὸν ταραχοποιὸν
τὸν φιλαρχού, τὸν σχισματοφόρον, τὸν φιλοτύ-
ρων, καὶ τὸν διάδικτον διόμοτης αὐτὸν τοῦ
ιδίου ἐννοεῖ. μίκη τέλις πάτων, ἡ ὄποια λαλού-
σα τὴν ἀλήθειαν ἥθελε κατατέξτη εἰς τὰ σε-
νὰ, νὰ μὴν μένῃ ἐπίσω ἀπὸ τὸν νὰ γένη θυσία
τοσοῦτον ὀφελίμως, τοσοῦτον ἐνδόξως, ἀφοῦ ο-
ξεῖρι ἔτι ὁ έβαντος εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς;
τὸ ἄχρεισκοτε τοῦ κακορού, καὶ ἡ ορχή ἔκει-
ται τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸν πρότου.

Μίαν τοιαῦτην, ὡς Ειληνες καὶ φιλέλληνες
τὴν οροφέντη εθορκία μὲ τὸ ὄλορα “Ανεξάρ-
τητος Επημυλίς τῆς Ελλάδος”, ἐκ ἴδεται εἰς τὸ
κυπεόν. Τὸ ὑφος τῆς νά σικαι ἀπλούσιον νὰ
ναι εὐληπτωταὶ τοῖς κατὰ δυσυχίαν λαϊδο-
τας μικρὰν τῆς μιτρικῆς τῶν γυναικῶν δύναμιν
Ελληνας. Αἱ εἰσισταὶ πρότροπαι, εἰς πυ-
νού, αἱ κετρυφαὶ ἀπὸ θεὶς κρήπεσιν ἀξόνα φέρα-

(1) Διατί ἔως τὴν σπλιροὺς δεν ἔρχεται, καὶ
τοσοχ θεὶς σωτήρ, ἵσως θεὶς φραντζετούσαντας τη-
ρούσσητος κτησία, τροῖς τὸν ὄποιαν ἔτοιον μα-
στί, τὰ γυνόμενα αὐτὸν ἀπογινονται . . . !.

